

להלן שני תיאורים של חברות מהעמותה על המפגש שלהן עם פקידת סעד.

סיפור אישי א.

בנושא פקידות סעד. אצלי הייתה בחורונת. כמו כולם כאשר דיברנו בפעם ראשונה לא האמינה לי בכלל בנוגע לפרוד שלי...

לגבי דו"ח שלה...

אני זוכרת את התקופה של הכנת דו"ח כי היתה מלחמה ביני ובין הפרוד שלי, מי ישכנע יותר.

המלמד בכיתה כתב דו"ח שאני אמא מזניחה ושהפתרון היחיד - להחזיר אותי לבעלי!!!

שאלתי אותה בתמימות במה אני מזניחה? התברר לי שילד שלי לא שם חולצה במכנסיים ובלחם לא מרוח שום ממרח (הוא לא אוהב).

כאשר הבאתי לפקידת סעד אישור מטיפול בריפוי בעיסוק על הילד המדובר, היא השתכנעה שאני בסדר, פשוט לילד יש בעית תחושה... בהזדמנות הראשונה העברתי את הילדים לתלמוד תורה אחר.

בעיה נוספת, ילדים סיפרו על אלימות של אבא, אבל כאשר האבא ראה את זה כתוב בדו"ח, כולל עדויות של השכנים הוא התנקם בכולם, אחד, אחד. אני מדגישה עוד פעם, פקידת סעד שלי הייתה ממש חסרת נסיון מול גברים אלימים במיוחד.

ולגבי ביקור בית... היא הודיעה לי שהיא באה בעוד שעתיים! ואני הייתי בתקופה הכי לחוצה, הבית לא היה מאד מסודר, לא היה לי זמן לעוזרת בית. רצתי הביתה לסדר. ואז קיבלתי טלפון מתלמוד התורה שהילד שלי חולה ואני צריכה לבוא במונית ולקחת אותו דחוף. הסתכלתי בתסכול על הבית המבולגן, אבל אמא זו אמא. רצתי לתלמוד תורה, לקחתי מונית. הגעתי הביתה עם הילד החולה, השכבתי אותו על המיטה וניסיתי סוף סוף לפחות לטאטא את הרצפה. ואז צלצול בדלת, אוי. אני בחלוק, כל הלכלוך על הרצפה ובאה פקידת הסעד. אומנם שום דבר נורא לא קרה, היא הסתכלה, הסברתי לה שילדי חולה, והיה לי חשוב לטפל בו ולא לנקות את הבית. היא רצתה לראות את המיטות ואת הארונות של הילדים. היא רצתה לראות איך אני נותנת להם ארוחת צהריים. בסך הכל, עבר בשלום.

לאחר מכן, מכיוון שהפרוד שלי טען שאני מסוכנת, עברנו וועדת מסוכנות. איך היה? פשוט הייתי אני... חייכתי, לא האשמתי, דיברתי, צחקתי, לא צעקתי... בסוף הם החליטו שאני בסדר. איזה נס!!! מה הייתי עושה אחרת?

בסוף פקידת הסעד עזרה לי, זה קרה אחרי 5 שנים של קשר או אי קשר של האבא עם הילדים. כאשר סוף סוף עצרו אותו, ביקשו דוח רווחה, והוא לא היה לטובתו. בקיצור - סבלנות משתלמת.

אז המלצה שלי למי שצריך: אל תפחדו, תהיו כמו שאתן מקסימות. אין צורך לצעוק ולאיים, אבל גם הם יכולים לטעות. אם אתם ממש בטוחים לצדקותכם, תעמדו על שלכם בכבוד. ולפעמים צריך קצת להתגמש...

אסור להשמיץ את הצד השני, אבל מותר וחובה להגיד עובדות, אם אתן צריכות להגן על ילדים. עשיתי את זה כל הזמן, והעריכו אותי על כך. מחובתנו לשמור על ילדנו בצורה קרה ועובדתית.

סיפור אישי ב.

רציתי לתאר קצת מהחוויות שהיו לי בתסקיר פקידת הסעד. טפלו בתיק שתי פקידות סעד. שתייהן מצוינות. שתייהן נתנו לי (כן!) המון. האחת הוציאה תסקיר שלא היה לי כל כך קל איתו, אבל היא הסבירה לי את מה שעמד מאחורי עבודתה ועד כמה שהיה לי קשה לקבל - הבנתי. בהחלט. השניה הוציאה תסקיר מקיף אשר כלל וועדת תסקירים והיו שותפים בו אנשי מקצוע רבים. התסקיר היה הרבה יותר מהימן אולם הבעיה הייתה שבית הדין סירב לקבל את ממצאיו. שזו גם בעיה.

כשפקידת הסעד קבלה את התיק שלנו הייתה לי אתה שיחה גלוית לב. לא הכמנתי פרטים, אבל כמובן שלא התחלתי לבכות על מצוקה. ברור שזה לא המקום. מה שבשלב הזה הכי חשוב זה לתאר כל ילד בפני עצמו, בעיקר את הטיפול וההתערבות שנקטת לגביו בהתאם לצורך.

לא לתאר את הילדים כ'קבוצה'.

לגבי ההורה האחר - לא להשמיץ בשום אופן. לתאר כמה חשוב שיתוף הפעולה ובמה הוא כן יכול לתרום לילדים.

פקידת הסעד רצתה להגיע לביקור בית. זה הלחיץ אותי נורא. אני חושבת שכל פקידת סעד צריכה לחוות פעם אחת ביקור בית בביתה היא. זה באמת לא נעים. הזמנתי שתי עוזרות וגנן. הציעו לי לאפות עוגת תפוחים וקינמון כי זה עושה ריח ביתי. אני אופה זוועה. אבל הכנתי עם הילדים משהו. למרבה הבעתה - הם הציעו לעדי לטעום ממנה. פחדתי שהיא תטעם ותאשים אותי בניסיון הרעלה. היא לא טעמה. איזה נס. אחר כך זרקתי את זה לפח.

מה שהיא רצתה לראות בביקור בית זה עדויות על פעילות של ילדים, היא לא פתחה ארונות וגם לא נגשה למקומות שלא הובלה אליהם, אולם נהנתה מאוד מלוח זמנים בו היו החוגים של הילדים והזמנים בהם מבקרים את האב. נהנתה מזכרונות מפעילויות משותפות שנשכחו תלויים בפינות שונות וכו'.

היא יצרה קשר עם מוסדות החינוך. הרשימה אותה העובדה שיש לי בזיכרון בטלפון את כל המורים, המורות, הצוות הפרא-רפואי, המטפלות בצהרון וכו'. מבית הספר התקשרו אלי לפני שענו לה ושאלו מה לענות. הפתיע אותם שהצעתי לענות את האמת. מי שפדחה זו הייתה ממלאת המקום של המטפלת שלשאלה אם הילד לבוש לפי העונה ענתה שלא. זו הייתה עונת מעבר וקשה לי להאמין שמישהו מצליח בעונה הזו לקלוע. כנראה שהיא מלאה את השאלון ביום לוחט שהילד הגיע עטוף או להפך... לבקשתי - פקידת הסעד הסכימה להוריד את השורה העוסקת בנושא ההזוי מהתסקיר שכתבה. אחרת זה היה רודף אותי כל החיים.

ככלל -

אני לא חושבת שצריך להביא עורך דין. אבל מי שמרגישה, נראית או נוטה להותיר רושם שהיא חלשה וחסרת אונים - מוטב לה להיוועץ בכל זאת. כי בסך הכל אדם יראה לעיניים ופקידות הסעד כמו כולנו מתרשמות מחיצוניות.

חשוב מאוד להתייחס להיבטים השונים של הטיפול בילדים. לא להיבהל ממצב שיש בו הצבת גבולות לילדים. כמובן במסגרת הטעם הטוב אם ילד קיבל עונש סביר זה בהחלט מצביע על יכולתך לשלוט במצב

פקידות הסעד הן לרוב בעלות ניסיון וראייה אובייקטיבית. פקידת סעד חכמה יכולה לתרום הרבה מאוד מבחינה רגשית בתקופה כה מורכבת. לנצל את זה. להקשיב וליישם. אם עצה שקיבלת ממנה עזרה לך - לא יזיק ליידע אותה.

וכמובן - ללמוד לאפות עוגת תפוחים וקינמון.